

Z jiného soudku**Verše – MARTIN KLZO****Slunečnice**

je v černém poli
 žlutá nit
 a sotva vzít
 co nehledá se
 zamyká umíráčku tišší
 slunečnic zlatočernou skrýši
 kde sebe lámou v pase
 kde nit je k přetržení tenká

cink umíráček
 cink živořena
 Nahý Kristus vstoupí do zahrady
 valčíkovým krokem

levou rukou
 otrhá všechna zralá jablka
 pozdraví upracované vesničany
 a půjde stejnou cestou zpět

zpět

pojď a pomodli se se mnou
 vím, že to oba neumíme
 ale co kdyby přece

Hanele

kočičím hřbetem
 ráno skládá
 kde barev řada
 chléb potřebným
 opilý víno
 a pod rám podepsaný „zrada“
 nakreslit tříslu Hanelino

~ ~ ~

ospalé kávou
 v níž prsty plavou
 a cukrovaný klín
 stín něhy rozvalín
 za milování
 za chvíli dravou
 za stesk co v dlani
 se skrývá Hanelin
 ~ ~ ~
 vyžehlit ubrus
 rozlít kávu
 do dlaní skoro vlastní hlavu
 tvář do dívčího složit klína
 pak tiše spát
 že napořád
 že rukama se hlava stíná
 kulatá, teplá... Hanelina

Nekokrhání

stráž bažantí obchází ráno
 a skoro říci nevidáno
 a skoro slyšet odpověď
 že stokrát ne
 poprvé ano
 že právě teď

úhorem kráčí
 sotva nazí
 a skoro říct že něco schází
 stěží k pláči
 tváře stačí
 polibky – nejčistší vrazi

Kúrky

zem omazaná bílým medem
a přece dýchá
kde lžíce ticha
kde sládne stesk
snad pro potlesk
snad pro klíčení naskrz plédem
chléb jarní lámou do kalicha

kolik je hvězd
se nesmí odpočítat
to jen Bůh zapomněl
přítlouct na nebe
výstražnou tabulku
rukou ještě teplou od Evy

Bez odpovědi

útkroky stranou
i nepopsanou
chuť předpojatá
pro adresáta
„skoro svatá“
hra na číhanou

Kristova

sama vchází
v kuchyni z lina střepy sbírá
krajina v ústech, hlína sirá
v podpaží meč
a v pěsti ránu

pomodli se za krev v té dlani
a šťastný buď za vzpomínání
žes' potkal svatou, skoro pannu
že oči jsou
v nich slepá víra
~ ~ ~
špatně se spí
a hůř se vstává
v posteli tiché tišší zpráva

mlčením povlečeno
na nočním stolku kousnuto do jablka

kde ráno nocí puklé v půli
kde vůně, co se krátce tulí

buď zdrav, milý,
Ty, milá, zdráva
že Tvé je, není políbení
~ ~ ~

půl roku, déle podíváno
na čtyři kroky mlčí ANO
křehko je kolem, střepů není
a vzduchem, ústy – nemodlení

jen to mlaskne

je ticho zas v bezdětných polích
zas jaro opírá se do skel
nafialovělými řadry

jak loni zas se zalže snáz
pod jazyk jar... (ne!) zimostráz

do líček nach
slabinám okru hrstka
a v srdci námořnickou tmou

přístavní maják, stářím slepý
kde na palubě nahé střepy

Potmě

noc slehá krajíně mezi stehna
je skomíravo
někdo pod peřinou
ti dal studenou ruku do klína

za oknem se narychlo
ale vřele zadělává na ráno
a jediné na co myslíš
je jak si přikrýt nohy studem
aby nezáblo